

[Christmas Møller.]

ikke have reddet det ærede Medlem Hr. Elgaard, selv om vi havde stemt paa ham; ifølge Folketingets Forretningsorden vilde det ærede Medlem Hr. Stauning være blevet Formand. Lad mig sige, jeg nævner det kun til Advarsel, for at man skal møde, og til Forklaring af, hvor svag Regeringens Stilling er; men det ærede Medlem, som ikke kom til Stede, kan have sin Samvittighed i Orden, vi havde ikke stemt anderledes, om han var mødt.

Lad mig om hele dette Spørgsmaal sige til den højtærede Statsminister, at paa ganske samme Linie som den, vi har trukket op angaaende hele vor Politik, siger vi til den højtærede Statsminister og til Partiet Venstre, at vi er meget vel villige til at lade den principielle Betragtning være fremme, at i al Almindelighed maa det være Regeringen, der har Ledelsen af Udvalg. Men i det Øjeblik der da er vidtgaende Hensyn at tage i modsat Retning, maa man selvfølgelig drage Konsekvenserne deraf. Vi er ogsaa villige til at indtage den Holdning, at hvis Venstre ønsker Forhandling, saaledes som det ønskede det, den Gang det ikke kendte det ærede Medlem Hr. Staunings og Socialdemokratiets Stilling, ønsker Forhandling om hele dette Spørgsmaal, er vi villige til at tage den. Men ønsker den højtærede Minister og Venstre ikke at tage en saadan Forhandling, er det ogsaa ganske klart og ligetil, at vi handler nøjagtig, som vore Interesser byder os.

Jeg skal med Hensyn til Valgloven i øvrigt kun sige, at det er mit Partis Opfattelse, saaledes som jeg Gang paa Gang har givet Udtryk for, at Rigsdagsmændenes Antal bør nedsættes, men vi ønsker ikke, at Principperne i den nuværende Valglov skal ændres.

Den højtærede Statsminister sagde dernæst — Sp. 1149 —, at der var ingen Uoverensstemmelse i Venstre om Forsvarsspørgsmaalet. En ringe Ting, som at Venstres Militærordfører i Landstinget, Venstres Folkeforbundsrepræsentant i Genève, General Birke, er Medforslagsstiller til Sagkundskabens Forslag, en saadan ringe Ting saa den højtærede Statsminister ganske bort fra.

Og naar den højtærede Statsminister saa atter kom ind paa at tale om den partipolitiske Udnyttelse af Sagen, vil jeg gerne have Lov til ogsaa herfra at sige, at jeg synes, det konservative Parti med den Stilling og de partipolitiske Minus, Konservatismen Gang paa Gang har taget for Forsvarssagens Skyld i dette Land, skulde være

forskaanet for slige Udtalelser. Navnlig synes jeg, at den højtærede Statsminister, som, den Gang han blev Medlem af det radikale Venstre, efter hvad der er sagt, da han skred op ad Gulvet paa det radikale Venstres Landsmøde, just gjorde det for Forsvarsspørgsmaalets Skyld, skulde lade være med at rette slige Bebrejdelser mod os.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Privatbankordningen vil jeg gerne sige, at det er nu ikke mit Indtryk, at man har Lov til at sige, at private Aktionærinteresser — maaske tænker den højtærede Statsminister og jeg ikke paa det samme — ogsaa ved denne Lejlighed har faaet sig en god Ordning. Det synes jeg ikke man kan sige. Og naar den højtærede Minister da i den Sag angreb mit Parti og mig for, at vi ikke kunde tage den klare Stilling, saa saa han i sin Storhed atter bort fra en ringe Ting, den ringe Ting, at det var hans egen Handelsminister, Medlem af Partiet Venstre, Venstres „gudbenaadede Ragekniv“, det ærede Medlem Hr. Slesbager, der indtog den Stilling, som førte Staten ind i Forpligtelser langt stærkere end dem, vi talte om.

Om den politiske Situation skal jeg tilføje, at det konservative Parti er at træffe paa den Resolutions Grund, som Partiets øverste Myndighed vedtog for ganske nylig, og alle de forskellige Udlægninger, som den ene og anden giver af dette eller hint, der er sket indenfor det konservative Parti, tager vi os ikke af. Til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg skal jeg sige — det var jo rart for ham, at han fik lidt at tale om —, at det Forhold, at Aarhus konservative Vælgerforening forhaabentlig faar en anden Stilling til Konservatismen, end den hidtil har haft, er et indre organisatorisk Anliggende, som det overhovedet ikke kunde falde mig ind at diskutere med det ærede Medlem.

Jeg vil endvidere sige, at naar ærede Medlemmer taler om min Stilling til Kolleger, kan jeg jo nævne betydningsfuldere og indflydelsesrigere Politikere, hvor den ene eller den anden Presse har haft den største Interesse i at sætte den ene og den anden op imod hinanden — der sidder paa Ministerbænken fremtrædende Folk, som kan mindes sligt.

Alt dette gør hverken paa mine Kolleger eller mig det tjerneste Indtryk. Men jeg for mit Vedkommende maa med Hensyn til min egen Stilling have Lov at sige, at man skulde gøre det rigtige: i hvert Fald at læse de Betragtninger, jeg har gjort gældende, inden man foretog Udlægninger i den ene eller anden Retning.

Jeg vil gerne gøre en Bemærkning om